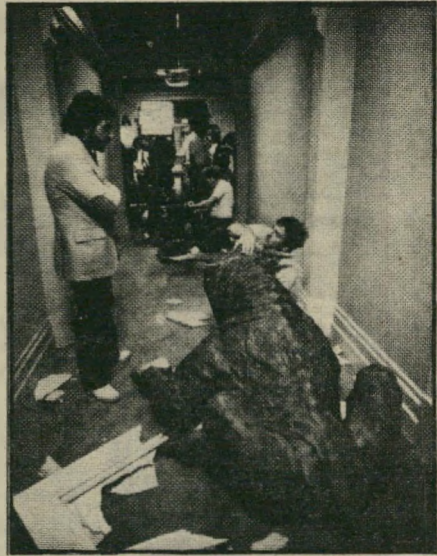

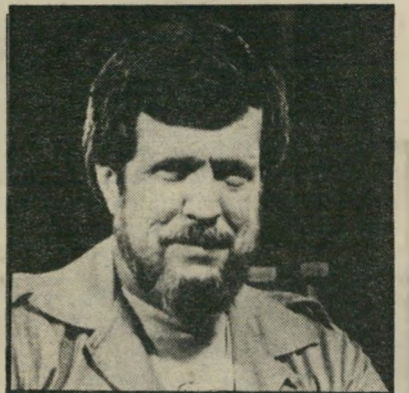
כשהיא הולכת בין מיניאטורות של מכונות ועצים. על צילום זה הליבו צילום של תנועה אמיתית, המתרחשת בחלק אחר של המסך, ובין השניים חיברו בעזרת ציור של בית דומם, כדי שקצותיהם הריקים של שני התצלומים האחרים לא ייראו לעין.

כלכיהועם, יצורים מיוחדים במינם שהופכים מכלביאבן לחיות טורפות, הוכנו על-ידי הצוות של ארלונג ככל מיני גדלים וצורות, ואפילו בחלקים בודדים. כך, למשל, כאשר מתנפל כלב כזה על סיגורני וויבר, כוכבת הסרט, די לחבר תמונה של ראש פולט להבות זעם עם תמונה של השחקנית הנתונה בין טלפיו, אם כי טלפיים אלה אינן אלא כפפות ארוכות שהולבשו על ידיהם של אנשי האפקטים. המסתתרים כך שאין המצלמה קולטת אותם.

המסובך ביותר. אשר לבניין שבו מתרחשת כל המורענות: תושבי ניריורק שיינסו לזהות

פעלולנים מזל בובת כלב
כך עושים קסם בקולנוע

פעלולן ראשי ריצ'ארד ארלונג
המיבנה המסובך ביותר

אותו, יתקשו מאוד. הסיבה פשוטה: אין כלל בניין כזה. לצורך ההפקה השתמש הצוות בבניין ישן בן שבע קומות, אולם ככל פעם שצריך היה לתת מראה כללי של הסביבה בה נמצא הבניין, יחד עם הנוף שלידו, שולב בתוך הצילום ציור שהוסיף לבית 30 קומות, והתחבר בתחתית עם צילום אמיתי של השרדה הגובלת ממערב עם סנטראל פארק.

המיקרש שעל ראש הבניין — זו בכלל תפאורה שהוקמה כהוליווד, בתוך אולפן ענק. לדברי ג'ון דהיקואיר, התפאורן של הסרט, זו אחת העבודות המסובכות ביותר שעשה אי פעם (והוא האיש שעבד על סרטים כמו קליאופטרה, יסורים ואקסטאזה, הלו דולי והמלך ואני). כל המבנה המסובך הוקם בגובה של שלושה מטר מעל פני הקרקע, כדי לאפשר לצוות גדול של טכנאים להסתתר מתחתיו ולהפעיל את כל המכונות המסובכות, שצריכות לנוע תוך כדי הצילום. כל מה שנראה מסביב למיקרש הזה כנוף של העיר ניריורק אינו אלא ציור ענק, פאנורמה של 360 מעלות של ניריורק שהוכנה במיוחד עבור הסרט.

אין צורך לומר שחלק גדול מן האפקטים נכנסו לסרט רק אחרי שכל הצילומים הסתיימו, כאשר בתוך מעברות שילבו את כל הפרטים בסרט — אלה שהם גדולים מן החיים ואלה שצולמו מיניאטורות — לקנה-מידה אחד. הצילומים שנערכו תחילה על סרטי 65 מ"מ (בעלי רגישות גדולה יותר), במצלמות מיוחדות המגיעות למהירות גדולה פייחמישה מן מהירות הנורמלית, הוחזרו לגודל הסטנדרטי (35 מ"מ), כאשר הסרטים כל התהליך הזה, באו השחקנים רואו כפעם הראשונה מה בריוק הם מעוללים בסרט.

היא הלכה בשדות

עתליה (מריז תל-אביב ישראל) — הסרט הזה, בראש וראשונה, הוא סיפור אהבה בין אשה בשלה לבין נער בגיל-הגיוס. אך לסיפור האהבה

שותף נוסף: הקיבוץ. העימות בין החברה הסגורה שבקבוץ לבין מי שמנסה להתור תחתה. בקורטוב של אינדיווידואליזם, הופך למרכיב דרמאטי חשוב. במישור אחר אפשר למצוא בסרט השתקפות עקיפה של מושגי-יסוד בחברה הקיבוצית. העומדים היום במני מיבחן חוזר — מושגים כמו גבריות או עבודה עברית.

עצם העובדה שאפשר להבחין בכל המישורים הללו, ושהדיון בהם רציני לכל אורך הסרט, נזקקת כמעלה לזכותו. עם זאת, יכולת החדירה של עין המצלמה לעומק הנושאים היא לעתים קרובות שיטחית.

למשל, הקיבוץ מתואר כחברה שמרנית, דוחה חריגים, חברה מיושנת וצבועה. בקיצור, סטריאוטיפ שאינו יכול בשום פנים ואופן לעורר אהדה או אפילו הבנה. לעומתו, עתליה, האלמנה, היא התגלמות קיצונית של רוח החרות והחופש. כל רצונה לחיות את חייה לפי הבנתה.

מיכל בת-אדם, בתפקיד הראשי, מצליחה לבטא היטב את הנון-קונפורמיזם של הדמות ואת אישיותה החזקה והעקשנית. אולם הרומן שנוקם בינה לבין יפתח קצור (הוא חיזור מאוד בסרט זה) אינו מצליח להיראות יוצא-דופן, משום שהיא אינה נראית בת דור האמהות ואילו הוא כבר עבר את עידן הגימנזיסט של אסקימו לימון, וכאשר היחסים ביניהם

קצור ובת-אדם: חזקה ועקשנית

אינם מעוררים אפילו רמז של תמיכה, קשה עוד יותר להבין את התרעומת האדירה שהם יוצרים.

השחקנים הבולטים בתפקידי המינסה, גלי ברנר (בתו של הסופר, מחבר התסריט לסרט, יצחק ברנר) ודן רונן מציינים סקיצות חביבות ולבביות של הדור החדש בקיבוץ. אבל גם במיקרה שלהם, כמו בשאר הפרטים, היה צורך במבט קולנועי נוסף כדי להשלים את הפרטים ולהרחיב את התמונה.

רוקי עם חגורה שחורה

קארטה קיד (סטודיו, תל-אביב ארצות-הברית) — המירשם של רוקי לגיל ההתבגרות, הרוקחים הם הבימאי ג'ון אבילדסן, המוסיקאי

ביל קונטי והצלם ג'יימס קראב, אבל הנוסחה זהה לגמרי. נער כבן 15 (כך הוא נראה לפחות) מגיע לחוף המערבי, למרות רצונו משום שאמו קיבלה שם עבודה. כבר ערב הראשון הוא מתאהב בבלונדית קליפורנית אופיינית וחוטף מכות מבן-זוגה לשעבר, בריון בר-טובים שהוא מומחה לקארטה. אחרי עוד כמה תאקלים מן הסוג הזה, זוכה הנער לסינע מידיו של מתחזק הבית, היפאני (ליתר דיוק, הוא מאוקינאוה, מולדתו של סכיני, מבית התה של ירח אוגוסט). לומד את תורת הקארטה עם כל המילוסופיה שמאחוריה, וכך הוא נכנס לתחרות אזורית בספורט הזה. למרות הנבזיות של יריבו העיקרי, הלא הוא גם היריב בקרב על לב הבלונדית הקטנה, הוא מראה לכל עד כמה היטיב ללמוד את אמנות הקרב המיזרחית הזאת.

יתיה זה מוגזם לומר שהסרט מרתק או עוצר-נשימה, כי הרי מן הרגע שמוזהים את הנוסחה, כל צעד נוסף ברור מראש והשאלה היא רק כמה זמן יקח עד שהגיבור, הנתון במצב נחות, יגבר על אויביו העדיפים. הקהל, המצדד תמיד בחלשים,

ראלף מאקיו: החלש מנצח

לפחות בקולנוע, מזדהה לחלוטין עם ראלף מאקיו, הנער הצנום המופיע בתפקיד הראשי, וכמו במיקרה של רוקי באלבואה, הכל מריעים בניצחון הגדול, כאילו לא ידעו מראש שיבוא עם זאת, צריך לומר שהקהל הישראלי שומר על תום נעוריו, ביציאה מן הקולנוע, לא רק נערים קטנים, אלא גם גברים מבוגרים תירגלו את תנועות הקארטה שראו זה עתה בסרט.

מין נטול קפאין

בולרו (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — קשה להבין מה היתה כל המהומה שקמה סביב הסרט העקר והצימחוני הזה, הוא משעמם וריק מתוכו, ואשר לסצינות-המין שצריכות היו להיות תפארתו, אין הן חורגות מכל מה שאפשר לראות במדרג-מין למתחילים. אם זוג המתעלסים אינו מפצח גרעינים בשעת המעשה, הסיבה היא כנראה דיאטית טהורה — הגרעינים משמינים וכל מה שיש להם למכור, זו וורתם הדקה.

הסרט מנוחך כבר מנקודת המוצא שלו: הצופה מתבקש להאמין שבו דרק היא גם בעלת תואר אקדמי וגם בתולה, שילוב בלתי-אפשרי בהתחשב בהופעה החיצונית של הגברת. בהתנהגות ובנושאים שמעניינים אותה כאן, כל מעייניה נמצאים בין רגליה, היא מתחילה את הסרט בכך שהיא מתפשטת ברוב חדרוה בחיק-הטבע, ואחר-כך מתבקשת לספק את כל השיאים הדרמאטיים האחרים, על-ידי קילוף חוזר של מחלצותיה.

אילו לא היתה הגברת מושלמת כל-כך במיבנה גופה, ואילו היתה מוסגלת לדלות ממעמקי-נפש הבעות פחות בובתיות, יתכן שהיתה איזו הנאה בצמיה בסרט, אולם אחרי כמה דקות מעורר גופה המעורטל של הגברת את אותה התפעמות שניצתה כאשר מסיימים את הבגדים מבובה בחלון-ראוה, והדבר הכי מוזר: קשה להבין מדוע היא צריכה לבזבז שני-שליש של הסרט

בו דרק ואנדראה אוקיפינטי: סרט מגוחך

לפני שהיא מוצאת מישהו שמסוגל לשחרר אותה ממעמסת בתוליה.

אשר לשאר הסרט, עם המחוות שלו לרודולף ואלנטינו והסימבוליזם השדוף של פרים וסוסים כסמלים פאליים ולדיאלוגים שאינם מצליחים לבדר אפילו כפארודיה על מה שנקרא שיחה בין בני-אדם — על כל זה חבל להרחיב את הדיבור. ג'ון דרק מביים היום כמי שהוא שיחק פעם, ואכן, אין פלא שהוא זנח את המישחק — או, שמא, המישחק זנח אותו.